59e jaargang. — No 11 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden Zaterdag. 10 Februari 1912.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar aan dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco edaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, **4** fr. per jaar.
Een maal » **3** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : **15** centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : **1** frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Onze Kandidaten

De Katholieke Associatie van het arrondissement Tongeren had verleden zondag een poll ingericht om drie effectieve kandidaten aan te duiden voor de wetgevende kiezing van 2 Juni aanstaande.

Werden aangeduid :

De Heeren :

Bidder Fr. SCHAETZEN, uittredend volksvertegenwoordiger, met 167 stemmen ;

Notaris August VAN ORMELINGEN, Provincie- en Gemeenteraadslid, met 113 stemmen ;

Hendrik GIELEN, Oud-Volksvertegenwoordiger, met 112 stemmen.

Zullen bijgevoegde kandidaten zijn :

De Heeren Delvoie, Deploige en Meyers, provincieraadsleden.

Zondag 18 Februari aanstaande, zullen de afgevaardigden der Associatie bijeenkomen te Tongeren, om de plaats aan te duiden welke de effectieve en de plaatsvervangers op de lijst zullen innemen.

De Heer HELLEPUTTE is zonder strijd kandidaat uitgeroepen voor het arrondissement Maeseyck. Hij zal de eerste plaats op de lijst bekleeden.

Dit arrondissement zal insgelijks een plaatsvervanger aanduiden.

De volledigste eendracht heerscht in onze rangen en wij zijn verzekerd dat wij kunnen rekenen op de verkleefde en hardnekkige werking van al onze vrienden.

Het arrondissement Tongeren is vast besloten slechts EENE UITSLUITEND KATHOLIEKE afvaardiging naar de Kamer te sturen.

VRIJHEID !

Hoe onze tegenstrevers het woord « vrijheid » verstaan, hebben zij al dikwijls getoond ! Over eenige dagen hebben de socialisten (bondgenoten der liberalen d. i. verdedigers der vrijheid) de toepassing hunner stelsels op klaarblijkende wijze getoond.

De katholieken hadden te Antwerpen eene belangrijke vergadering belegd, waar het katholiek programma door zeer bevoegde sprekers uiteengezet zou worden. Onder de zeshonderd toehoorders die zich in den zaal bevonden, was eene bende socialisten geslopen, gansch waarschijnlijk door de eene of de andere hoofdman aangehitst, die zich natuurlijk uit den rook hield. Zij wilden stoornis veroorzaken. Toen de eerste spreker, de heer Feuillien van Brussel, de openingsrede uitgesproken had, was het woord aan de heer Henderiekx. Nu begonnen de *cityens* te tieren en te schreeuwen. Zij eischten dat de heer Henderickx het verhoog zou verlaten en hun het woord verleenen. Daar viel natuurlijk niet aan te denken. Het doel dat zij beoogden was de aanwezigen, in plaats der rede van den heer Henderickx, hun eenige zoo afgezaagde als dikwijls herlegde onzinnen op te dienen. Ziende dat zij hierin niet zouden lukken hieven zij de Internationale aan. Nu waren de gemoederen opgehitst : het onweer ging losbarsten, maar de policie kwam op tijd om de woelige vergadering te ontbinden.

Dat zijn de middeltjes die door die verwaande vrijheidsminnaars in praktijk gesteld worden. — 't En is waarlijk deftig ! Maar wat : *alle middelen zijn immers goed, zoo zij maar tot het bedoeld einde brengen !*

* * *

Wij katholieken strijden voor vrijheid, vrijheid in godsdienstzake, vrijheid in de keuze der school voor onze kinderen. Dat is ons recht en het is voor ons een heilige plicht al ons pogen en streven derwijze te wenden dat de vijand het ons noch ontneme noch verkleine.

De groote dag nadert. Op 2e Juni aanstaande zal er in ons land een beslissende strijd geleverd worden. Twee legers staan op het slagveld geschaard : het eene is 't katholieke, het andere het liberaal-socialistische of de kartel.

Dien dag hebben de kiezers uit te spreken of zij 's lands belangen aan de verdrukkende macht der vrijmetselarij zullen overleveren, of zij het vrije België in het van dag tot dag verslappende Frankrijk willen herscheppen. Daar worden de kloosterzusters verbannen, arme wezens die slechts een misdrijf begaan hebben : hun God te beminnen !

Maar onze bevolking is nog niet rijp om zich door winst- en plaatsjesnajagers te laten verblinden. Ook wachten wij met 't grootste betrouwen den eersten zondag van Juni af. Weg dus met de vrijheidhaters ! En leve de Katholieken !

Zijn de kiezingen in Juni belangrijk ?

Ziedaar eene ernstige vraag die bevestigend moet beantwoord worden, en wij voegen er bij :

allerbelangrijkst

Immers in het begin der aanst. maand Juni, zal het gansche kiezerskorps samengeroepen worden om te beslissen aan welke politieke partij de tengels van 't bewind zullen toevertrouwd worden...

Ja, van den uitslag dezer kiezingen zal de toekomst van Land en Volk afhangen... Vrijheid, welzaart gelijk treden of dwingelandij, verdrukking en godsdienstvervolging zal ons lot wezen.

Nooit, sedert ons volksbestaan, zullen wij belangrijker en gewichtiger kiezingen zien gebeuren.

En waarom ?

Ten eerste omdat zij algemeen zullen zijn, 't is te zeggen, dat zij in alle arrondissementen, gansch 't land door, zullen plaats hebben.

In gewone omstandigheden worden kamer en Senaat slechts bij de helft vernieuwd, doch, dit jaar, zullen ze tengevolge der volksopstelling en om te beslissen over de nieuwe schoolwet, ontbonden worden.

Ten tweede zijn ze belangrijk, omdat het getal Senators met 10 en de Volksvertegenwoordigers met 20 vermeerderd wordt. Aan welke partijen zullen die zetels toekomen ? Hierover werden reeds meer dan eens berekeningen gemaakt.

Natuurlijk eigenen de blauwen en rooden er zich het leeuwenaandeel van toe... maar !!!...

Gedurende de 28 jaren, welke de katholieken het land hebben bestuurd, is België een land van vrijheid, voorspoed en volkswelvaart geworden.

Onze katholieke Ministeriën welke elkander opvolgden, hebben de vrijheid van niemand gekrenkt. Iedereen in België mag spreken, welaan burger, boer en werkman, op uwe hoede ! *De slechte gazetten uit uw huis !* Ja, zonder menschelijk oordeel : het onkruid moet weg !... Wanneer er in uw huis eene binnendringt, bijvoorbeeld in tijd van kiezing, naar de kachel er mee, daar is hare rechte plaats !.

Kostbare raadgeving.

Een grijsaard gat op zijn sterfbed den volgenden raad aan zijne kinderen :

Weet kinderen : 1° dat de arbeid van den zondag nooit iemand zal verrijken ; 2° dat er nooit zegen is bij onrechtveerdig goed ; 3° dat het avond en morgen gebed nooit het dagwerk vertraagt ; 4° dat de aalmoes nooit iemand verarmt ; 5° dat een zoon of een dochter die aan 't ouderlijk gezag weerspannig is, vroeg of laat zal ongelukkig zijn ! Dit leert de ondervinding.

BUITENLAND.

Frankrijk

De vroolijke verrassingen van den burgerlijken stand. — De heer Blaise is een braaf man van Moyenmoustier, die 28 jaar geleden onder de wapens ging, later trouwde en verscheidene kinderen had. Daar hij weduwenaar was sinds verscheidene jaren, dacht hij eraan te hertrouwen en vroeg zijne papieren ten gemeentehuize van Ban-de-Sapt, van waar hij afkomstig is. Nu, daar zag men, dat hij, ten gevolge van een misslag van den gemeenteseretaris, sinds 18 jaar opgeschreven is als behoorend tot het vrouwelijk geslacht. Niet alleen is zijn tweede huwelijk onmogelijk geworden, maar het schijnt zelfs dat het eerste moet worden vernietigd, als zijnde aangegeven geworden onder personen van hetzelfde geslacht. Dientengevolge is de toestand der kinderen eveneens heel zonderling geworden. Deze zijn nu slechts natuurlijke kinderen, volgens de Chineezerijen der wet, daar zij werden aangegeven door een vader, die geen wettelijk bestaan heeft. De heer Blaise is er gansch van verslagen en vraagt onder het gilde der mannen te worden opgenomen.

Duitschland

Tragische terechtstelling. — Dezer dagen werd in de gevangenis van Dresden de moordenaar Goehlert terechtgesteld. Op 't oogenblik dat de veroordeelde aan den beul werd overgeleverd, liet hij een waar gebrul hooren en uitte grove beleedigingen tegen den procureur, tegen het gerecht en tegen den koning. Trots zijne bocien verzette hij zich geweldig tegen de helpers van den beul. Deze, zijne drie helpers en twee agenten der veiligheid hadden al de moeite van de wereld om hem te overmeesteren en hem op het platform te bijschen.

Daar bond men hem weer en intusschen riep Goehlert : Heeren, ik heb u nog iets te zeggen, ik ben onrechtvaardig veroordeeld door het gerecht. . . Neemt dit ter harte... Mijn laatste oogenblikken zijn daar... Ik heb u eenen brief gegeven voor mijne vrouw, daarin heb ik alles geschreven, maar men heeft dien brief achtergehouden... Gij weet nu alles .. Ik wil nog... Op dat oogenblik brak een dof gerucht de worden van den veroordeelde af. Alles was afgeloopen.

Goehlert had niet bekend, maar het bewijs tegen hem was overweldigend.

Amerika

Schrikkelijk drama. — Een ontzettend drama heeft zich aan den waterval van de Niagara voorgedaan. Boven den waterstroom was door het ijs eene soort van brug gevormd, waarop zich eenige toeristen gewaagd hadden. Eensklaps brak het ijs door. Eenigen der waghalzen konden den Canadeschen over bereiken, doch eene ijsschol brak af, waarop zich drie personen bevonden en werden met groote snelheid door den stroom naar den waterval gedreven. Langs beide overs stonden honderde schaatsrijders, die hartverscheurende kreten slakten.

De drie ongelukkigen, de genaamde Heacock en de jonge echtgenooten Stonton verkeerden in eenen hachelijken toestand en slaakten ook wanhoopskreten.

Men wierp hen inderhaast koorden toe doch de ongelukkigen konden ze niet grijpen ten gevolge van den hevigen stroom.

M. Heacock gelukte er in eene koord aan te grijpen, doch door den ruk brak de ijsschol, waardoor hij van de echtgenooten Stonton geschei den werd en was vergleicht de koord te lossen. Een weinig verder wierp men hem nogmaals de koord toe, doch daar zijne vingeren vervroozen waren, moest hij nogmaals de koord losseu en verdween in den stroom De beide echtgenooten den dood te gemoet ziende, omarmden elkander en verdwenen op hunne beurt in de drankolken van den waterval.

LUCHTVLIEGEN

DE DOOD VAN DEN HEER REICHELT.

Ziehier eenige nadere bijzonderheden over de noodlottige proefnemingen van den uitvinder.

Op verzoek van Frans Reichelt waren koorden gespannen rond de pijlers van den Eiffeltoren om de menigte te beletten het terrein te overtrompelen, waarop hij wilde neerdalen.

Toen alle ordemaatregelen genomen waren, klom Reichelt naar het eerste platvak, vergezeld van drie vrienden, onderweg groette hij de menigte, roepende : « Tot weldra ! »

Eindelijk verscheen hij op het platvak ; hij had nabij de leuning eene tafel geschoven en klom daarop om naar beneden te springen.

Hij liet een stukje gazet vallen en zag dat de wind het niet afdreef. Daarop opende hij de knoppen van zijn kleedingstuk valscherm, die geopend eene draagvlakte hadden van 32 v. m. moest ontwikkelen, dan reikte hij zijne vrienden de hand en sprong in de ruimte.

Onder de drukking van de lucht opende zich echter het kleedingstuk niet ; maar slingerde zich rond zijn lichaam en Reichelt viel met eene vreeselijke snelheid naar beneden, onder de oogen der beangstigde toeschouwers.

De bots was vreeselijk ; een dolle slag ; het lichaam botste nog eens terug en bleef dan liggen.

Reichelt was dood.

* * *

EEN STOUT STUK.

Zooals wij hierboven mededeelen is de heer Reichelt aan zijn einde gekomen, mes boven van den Eiffeltoren te springen bij middel van een valscherm dat weigerde te werken.

Ditmaal wil een vliegier, zekere Camille Guillaume, eene proef met valscherm doen.

Hij zal deze maand nog te Juvisy opstijgen met zijnen Blériot. Op 300 meters hoogte zal hij den motor stil leggen en, voorzien van een kostuum-valscherm, uit zijn toestel naar beneden springen.

Als de valscherm weigert te werken dan ondergaat Guillaume 't zelfde lot als Reichelt.

* * *

VLIEGEN DOOR EIGEN KRACHT.

Volgens een bericht uit Parijs is er een prijs gestiekt van 10,000 fr. voor den man, die er toe kan geraken, door zijn eigen spierkracht, 10 m. ver te vliegen.

De proef is open van af 1 Juni 1912.

Oorlog tusschen Italië en Turkije

Eene groote nederlaag der Italianen.

Envere Bey, de beevelhebber der Turksche troepen, heeft aan den Turkschen minister van oorlog getelegrafeerd dat de Turken eene groote overwinning hebben behaald op de Italianen te Berna en te Benghazi. De Turken beproeiden drie nachtelijke aanvallen, welke alle drie slaagden.

De Italianen verloren 400 dooden en gekwetsten en de Turken 30 dooden en 50 gekwetsten. Eene groote hoeveelheid levensmiddelen en ammunitien vielen in handen der Turken.

De Turken en Araben versloegen de Italianen, maar zij konden hen niet achtervolgen daar het Italiaansch eskader den aftocht dekte der Italianen.

De kanonnen bulderden gedurig en zoo fel dat de Turken en de Araben niet in staat waren het grondgebied te bezetten, welk zij op de Italianen veroverd hadden.

Drie dagen nadien hebben de Turksche kanonnen, welke van Gorian gezonden werden, de stad Homs gebombardeerd.

De huizen door de houwitsers getroffen in de nabijheid van Ronata, en welke vol ammunitiën waren, zijn in de lucht gevlogen. Ten gevolge dier ontplofflingen ontstond er eene erge paniek onder de Italiaansche troepen.

Samet-Beni-Adem lint met zijne Turksche en Arabische troepen nog steeds voor Gargaresch, alwaar de Italiaansche kolonie nog steeds geblokkeerd is.

Een tweede telegram verzekert dat de Italianen 1,300 dooden en gekwetsten hadden.

BINNENLAND.

LUIK — Erg tramongeval. — Zondag avond, rond het kwart na 8 ure, keerde een bewoner der Rozestraat, langs de Féronstréestraat huiswaarts. De man, zekere Jan-Pieter Polis, meubelmaker te Luik, geboren in 1852, had wat te diep in 't glas gekeken, en toen een tram voorbijgerold kwam, viel hij tusschen de twee rijtuigen in. De wattman hoorde gelukkigerijk de kreten der reizigers en hield bijna oogenblikkelijk stil. Het slachtoffer werd onder den tram uitgehaald en naar zijne woning gedragen, waar heer doktor Mallue hem verzorgen kwam. Deze bestatigde eene dubbele breuk van het linkerbeen en verwondingen aan 't gezicht, hij liet na verzorging, den ongelukkige naar het gasthuis van Beieren overbrengen. De toestand van Polis is erg, want het been zal waarschijnlijk moeten afgezet worden.

SERAING — Doodelijk ongeval. — Dinsdag morgen, rond 5 ure, vervoerde een werkman der maatschappij « John Cockerill » de 18-jarige Lodew.-J. Davreux, de Lafontainestraat, in de Cratqueuewijk, steenkool met eenen kruiwagen, toen hij eensklaps door eene rolkraan omvergeworpen werd.

De kraan ging over de beenen van den ongelukkige, die afgrijselijk vermorzeld werden. Men droeg hem naar de ziekenzaal, doch na weinige oogenblikken, gaf hij den geest.

HERSTAL — Brand. — Dinsdag morgen, rond 6 ure, zagen voorbijgangers vlammen opstijgen uit het dak van een huis der Malgrenéestraat, te La Préalle, bewoond door M. Janssens. Men begon onmiddellijk het vermielend element te bestrijden, in afwachting dat de pompiers kwamen. Niettemin sloeg het vuur over tot de daken der huizen Dause en Bayens. De pompiers geluukten er echter nog al spoedig in, overal de vlammen uit te dooven. De door verzekering gedekte schade bedraagt eenige honderden franken.

JEMEPPE — Een « Maison Populaire » verwoest. — Men meldde dinsdag uit Luik : De socialistisch voorman Hubert Massart leeft in oneenigheid met zijn schoonbroeder Materne, lokaalhouder van het socialistische Volkshuis te Jemeppe en socialistisch lid van de provincieraad.

Maandag namiddag om half 4 kwam Massart zijne bijdrage betalen en vroeg aan de comiteitleden wie gezegd had dat hij een lataard was.

Geen antwoord krijgende, sloeg Massart, die buitengewoon sterk is, alles kort en klein in 't lokaal en ging dan op zijn gemak buiten.

Zijn schoonbroeder Materne kwam juist terug van Luik en een geweldige twist ontstond. Massart ging naar zijn huis eene bijl halen en kwam er mede terug. Maar het Volkshuis was in alle haast gesloten.

Hij kapte de luiken open, drong aldus binnen en achtervolgde zijn schoonbroer en dezes gezin van plaats tot plaats, vernielende al wat hij ontmoette, tot wanneer eene overmacht van politie hem kwam ontwapenen en aanbouden.

't Volkshuis ziet er uit alsof het eene belegering ondersteaan had.

BRUSSEL — Erg Automobielongeluk. — Zaterdag namiddag, rond 2 1/2 ure, reed een auto taxi, waarin 2 personen zaten, M. Robert B., wonende Anspachlaan, en Norbert H., Kruidtonlaan, in volle snelheid langs de Bisschoffsheimlaan.

Gekomen aan de Queteletplaats, rechtover 't Oud Observatorium, botste de auto door eene verkeerde zwenking op eenen boom ; de twee inrittenden werden met geweld uit het voertuig geslingerd en de auto verbrijzeld.

De twee gekwetsten die erg aan het hoofd gewond werden zijn in eene apotheek gebracht, vanwaar zij na verzorging naar hunne woning werden gevoerd.

De diamanten van Cérisolles

11e vervolg

Op het oogenblik van scheiden ombeelde Romain zijn pas verworven schat immg en zegde :

— Liefste, morgen als de markies terugkeerd is van de reis, zal ik mij haasten elleetel uw hand te komen vragen.

— Ik geloof niet, dat hij tegenwerpingen maakt, antwoordde Lenore, integendeel, ik meen te moeten zeggen, dat hij onze toenadering bespoedigd heeft, want meermalen, als hij u om het huis zag dwalen, zegde hij tot mij :

— Een uitstekende partij, die Cérisolles, Lenore en sympathieke menschen. Ge zult het vreemd vinden domain, maar die woorden juist van mijn vader hebben mij aanvankelijk doen aarzelen aan uw verzoek gevolg te geven.

— Maar, lieveling, dat is toch overdreven ! Hebt ge zoo'n haat tegen den markies ?

— Neen, het is de vrees, die mij deed aarzelen !

. . . . . .

Meer dan hij had doen blijken, had het uilengezicht op den toren Romain getroffen. De diamantzoeker was met een van de vreeselijkste liggen en bovendien aan hij gewapend met een uitstekende revolver, daarom besloot hij den weg naar de ruine in te slaan, om te zien of daar nu inderdaad een uil zat, die dat spektakel maakte.

Na het afscheid van Lenore sloeg hij daarom regelrecht den weg naar de vervallen muren van het middeleeuwsche slot in, nadenkend over betgeen het meisje hem verteld had.

Vreemd vond hij het, maar kon de gedachte piet van zich afwerpen, dat die uilengeschiedenis en het verhaal van Lenore met elkaar verband hielden en toen hij eenmaal aan het co mbineeren was, schoot hem het geheimzinnige geval van den vermoorden en uit zijn graf opgestanen vreemdeling ook weer in de gedachte.

Toen hij de ruine naderde, meende hij een steen te hooren wegrollen.

Onmiddellijk wierp hij zich terzijde van den weg in het krenpenhout plat op den buik en het was maar hoot goed, dat hij het gedaan had, want nauwelijks lag hij verborgen of weer doortrilde dat uitengeschreeuw de lucht en tegelijkertijd verscheenen er twee mannen, die als het ware uit de rots te voorschijn kwamen in de nabijheid van den ouden toren.

Romain zag met verbaasde oogen die twee gestalten, die zich als schaduwen vertoonden in het nachtelijk duister aan, maar zijn verbazing verminderde er niet op, toen hij beide figuren als hij tooverslag zag verdwijnen, het als dien avond, toen de vreemdeling vermoord werd.

Romain vroeg zich af of hij waakte of wel droomde, toen van derde persoon zich als van den muur losmaakte.

Ditmaal vreesde Romain, dat hij krankzinnig was geworden.

— Maar, hij is het ! zegde de scheikundige bij zichzelf, ik heb zijn gestalte goed herkend ; het is de markies De Villandry !... O, daar moet ik het mijne van hebben !

Zijn schuilplaats verlatend, snelde hij op de muurbrokken toe, maar, evenals vroeger, bij de jacht op de drie moordenaars, staarde hij ook nu tegen muren en rotsblokken, zonder iets meer van de verschijningen te zien, terwijl geen stukje mos van de oude steenen afgerukt of beschadigd was.

Romain stond perplex. Hij mompelde :

— Zou Lenore de waarheid gesproken hebben, zou ze bedriegend geweest zijn, toen ze zegde, dat ook de derde persoon van den markies De Villandry een vreeselijk gheim verborgen was ?

Kom ! dwaasheid ! het meisje heeft mij waarachtig door haar wijze van spreken ook al in de war gebracht. Laat ik er niet meer aan denken !

En den nacht stiep Romain in met de gedachte aan zijn meuw, verworven geluk.

. . . . . .

Een maand later al werd het huwelijk tusschen den geleerde en Lenore De Villandry voltrokken in de kleine kerk van Cérisolles.

Romain, in zijn groote blijdschap over de vervulling van zijn vurigsten wensch, merkte den smartelijken trek om Pierre's mond niet op en zag ook niet de roodgewoende oogen des broders, zoodat hij er niet het minste leed van had wek oter Pierre hem brachte. Romain dacht er dan ook niet aan zijn broeder terug te houden toen deze zijn verlangen te kennen gaf een studiereis te willen gaan maken.

Lenore vermoedde iets van de beweegredenen, die Pierre tot vertrekken noopte en zij trachtte den doktor van zijn plan terug te houden.

— Blijf bij ons, zegde ze, ik zal van u houden als van een broeder, een eigen broeder.

De ongelukkige sloeg zijn zuis niet terughouden en gaf ten antwoord :

— Neen, dank u, Lenore, ik moet nu weg eh... eh... houd mij maar niet tegen ! Later, later keer ik terug en dan... dan zal ik u hebben als een zuster.

Pierre vertrok naar Madagascar, om daar de tropische ziekten te gaan bestreeren, hopende misschien door een der ziekten weggerukt te zullen worden...

Maman zag met eenigen angst de nieuwe kasteelmes van Cérisolles naar intrede doen in het kasteel. De bewoners van het groene huis waren niet bekend in de streek en men wantrouwde zeer al als noodzaag. Maar Lenore wist spoedig het hart van de oude te winnen en het duurde niet lang, of Manon stelde Lenore even hoog als Romain en hing haar nieuwe meesteres aan met dezelfde liefde en toewijding als zij het Romain De Cérisolles had gedaan.

— Ge zult toch moeten bekennen, mijn beste Manon, zegde de scheikundige op zekeren dag tot de oude getrouwe, dat ik een meer lot uit de huwelijksberg getrokken heb en dat mijn Lenore een parel onder de vrouwen is.

— Zeker, mijnheer Romain, dat moet ik u volmondig toestemmen, maar ongelukkigerwijs heeft ze een papa, die mij niet bijster bevalt. 't Is net of he man satan in eigen persoon is en ik huiver als ik hem zie.

— Kom, Manon, koester toch niet zulke dwaze gedachten. Ge zult zeker niet eer tevreden zijn voordat ge een anderen kleinen Romain in uw armen kunt wiegen en evenzoo kunt vertoetelen als ge met mij gedaan hebt, is 't niet ?

O, meneer, daar word ik te oud voor, al mag ik niet ontkennen, dat ik er trotsch op zou zijn.

— Oud, gij, Manon, oud ? Haha ! ge wordt zeker honderd jaar in zoo'n gelukkige omgeving als hier.

— Gelukkig, meneer Romain, ja zeker, maar de toekomst, ziet ge, mijn voorgevoelen !...

Tweede deel

De Wakkere Jongens

I

De Grooten van Arendshoofd.

Arendshoofd heeft ons voor middernacht bijeengeroepen. Waarom zou hij er nog niet zijn ? Hij is laat, de overste.

— Zeg eens, Eveillé, ge geeft altijd af op den overste, maar ge kunt toch niet wegpraten dat het een kranige kerel is en dat er weinigen zijn, die zoo kunnen werken als hij.

— Daar hebt ge gelijk in, Bouffetout, met hem is men geruss uit en behoeft men nergens bang voor te zijn. De maniet toch waarop hij altijd de slabokken van het spoor brengt. Merkwaardig !

— Alles goed en wel, Cassecou, antwoordde Eveillé, den laatsten spreker, maar hij speelt toch ook schoon weer van ons werk, als wij op zwart zand zitten.

— Nu, over het algemeen hebben we niet te klagen, zegde Bouffetout. 't Kan weleens gebeuren, dat we wat aan lager wal zijn, maar dan is het meestal onze eigen schuld, omdat we de centen te hard laten rollen voordat er aansluiting is. Een goede slag, en we zitten er dan weer warmpjes in en dat is Arendshoofd best toevertrouwd.

— Kom, Eveillé, een hartversterking zal de boose bui wel verdrijven, herhaalde Cassecou.

Meteen schopte de bandiet zijn stoel om en begaf zich naar een kast, die in den muur verborgen was. Hij haalde een kruik brandewijn en zes tinnen kroezen te voorschijn en riep, de beker- op tafel smijtend.

— Wie lust een druppel ?

— Wel, allemaal, natuurlijk, antwoordde Eveillé en de zes stevige knapen schaarden zich om de groote ruwhouten tafel.

Het was inderdaad een fantastisch schilderij, dat op het oogenblik de toe lacht, de schuilplaats van de Wakkere Joongens, de Apachen van het Wond, aanbood.

Die schuilplaats was gelegen onder den beruchten toren van de ruine in het bosch van Fontainebleau, doch het was onmogelijk voor de omingewijden om den toegang tot de schuilplaats te ontdekken. Arendshoofd, die, met zonder reden, onder de bandieten doorging voor een geleerde, had een ouden en diepen put benut om toegang te verkrijgen tot een onderaardsche ruimte onder het vervallen kasteel.

De onderaardsche ridderzaal was door Arendshoofd nog van de noodige meubelen voorzien. Een groote tafel stond in het midden en was omringd door eenige banken en een paar stoelen. Licht drong er nagenoeg niet in de ruimte, doch van licht al was er voldoende toevoer, door de spleten, die de tijd had gevreten in de groote vergeel liggende rotsblokken. Twee koperen oorlampen hingen aan krammen in de zolderring en wierpen haar schaduwen op de door den tand des tijds, het vocht en den rook zwart geworden muren. De groote kast, die zich in een der wanden bevond, verborg vrij aanmerkelijke hoeveelheden mond- en wapenproviste, alsmede werktuigen van verschillenden aard, die bij de roovertjes konden te pas komen.

De stoffage en meubileering van de onderaardsche schuilplaats der bandieten was volmaakt met een dik kleed, dat den vloer bedekte en met eenige kribben langs den muur voor eventueele logeergasten, daar het meermalen voorkwam, dat een of meer der leden in de schuilplaats moesten overnachten in het belang van een onderneming.

In een der muren bevond zich een ijzeren afsluiting ; door die afsluiting kwam men in een hokje, waar een komloor stond en verschillende gereedschappen lagen tot het maken van valsch geld, een ambacht, dat beoefend werd als het met de andere ondernemingen spaak begon te loopen en men verplicht was zich weer eens een poosje schuil te houden.

Een vernuftige combinatie verleende toegang tot de onderaardsche ruimte. Naast een der half in puin liggende torenmuren bevond zich een zwaar rotsblok. Dit rotsblok, dat den toegang tot den put geheel verborg, was door de vindingrijkheid van Arendshoofd op een spil gezet, aan welken arbeid vele nachtelijke uren waren besteed. Op die spil kon het blok door een sterken veer geruischloos draaien en den toegang, door den put, tot de onderaardsche zaal vrijmaken. De knop, die het mekaniek in werking stelde, was verborgen onder het jaren-oude, dikke mostapijt, dat 't rotsblok bedekte.

Zoo kwam het, dat noch de Cérisolles, noch de gendarm er iets van begrepen hadden, toen de drie vluchtelingen als in den grond verzonken waren. Zij hadden 't rotsblok doen draaien en waren snel de ladder afgedaald, die door den put tot de schuilplaats reikte en 't rotsblok zat al op zijn plaats toen de vervolgers de plek naderden.

De stemming onder de bende was niet van de aangenaamste en de woorden van Eveillé dmidden op een ontevredenheid, die ook de anderen, met uitzondering van Bouffetout en Cassecou, had aangetast. De reden ervan was, dat al sedert weken de zaken slecht gingen en dat de bandieten met leege zakken liepen, terwijl het vervaardigen van valsch geld door den reeds grooten omloop niet raadzaam en zelfs gevaarlijk was.

Arendshoofd had heel goed de stemming onder zijn bende bemerkt en had begrepen, dat er iets gedaan moest worden, wilde hij zijn gezag als overste niet verliezen.

Zijn laatste onderneming had een noodlottig verloop gehad. Een villa te Suresnes, bewoond door een ouden Italiaan, die voor zeer rijk doorging en alleen woonde, was toen het doel van den tocht geweest.

De bewoner, dien men niet thuis waande, lag rustig te bed en was door de inbrekers gewekt en onbarmhartig aan het schr euwen gegaan. Meteen had de man zich zoodanig verdedigd, dat men genoodzaakt was geweest hem de hersens in te slaan.

['t Vervolgt].